

ΣΧΟΛΙΑ

εἰς τὴν δύο γροσίων **ΑΛΗΘΕΙΑΝ** τῶν
ἐνταῦθα Ἰησουϊτῶν, καὶ σύντομος
ἀπάντησις τῶν περιεχομένων ἐν
αὐτῇ ληρημάτων.

ὑΠΟ

ΙΩΑΝΝΟΥ Μ. ΡΑΪΤΑΡΧΟΥ.

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ.

1862.

« Διὰ Σιών οὐ σιωπήσομαι, καὶ διὰ Ἱερουσαλήμ οὐκ
» ἀνήσω, ἕως ἂν ἐξέλθῃ ὡς φῶς ἡ δικαιοσύνη αὐτῆς. »

ΗΣΑΪΑΣ, ΕΒ΄ 1.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΕΠΙΣΤΑΣΙΑ

ΣΥΝΤΟΜΟΣ

ἀνασκευή τῆς 2 γροσίων Ἰησουϊτικῆς **ΑΛΗΘΕΙΑΣ.**

« Καὶ ἀποκριθήσομαι τοῖς ὀνειδιζουσί με λόγον,
ὅτι ἤλπισα ἐπὶ τοῖς λόγοις σου. »

Ψαλμ. ΡΙΗ'. 42.

« Εἶδον ἀσυνετοῦντας καὶ ἐξετηκόμην, ὅτι τὰ
λόγιά σου οὐκ ἐφυλάξαντο. »

ΑΥΤ. 158.

ΕΙΣ τὴν δημοσιευθεῖσαν πρό τινων ἡμερῶν αἰσχρὰν ἀνταπάντησιν τῶν ἐγκολπωθέντων τὸν ἀποστάτην Μελέτιον καὶ τὴν συμμορίαν αὐτοῦ Ἰησουϊτῶν ἐσπεύσαμεν νὰ ἀπαντήσωμεν αὐθημερὸν, θέλοντες νὰ ἀποδείξωμεν ἰδίως εἰς τὰ τέκνα ταῦτα τῆς πλάνης ὅτι μάτην ἀποπειρῶνται κατὰ τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ ἔθνους ἡμῶν, καὶ ὅτι, συναισθανόμενοι κάλλιστα τὸ μέγα ἡμῶν χρέος πρὸς τὰ ἱερώτερα καὶ τιμαλφέστερα ἐπὶ γῆς πράγματα, εἴμεθα ἔτοιμοι μέχρι τελευταίας ρανίδος αἵματος καὶ ἐλλόγως πάντοτε νὰ ἀποκρούωμεν τὰ παρατράγωδα αὐτῶν ληρήματα, καὶ νὰ ἐξελέγχωμεν τὰς ψευδεῖς καὶ ἀτίμους αὐτῶν συκοφαντίας. Σήμερον ἀποδυνάμεθα θαρραλέωτερον εἰς τὸν ἀγῶνα, οὐχὶ τόσο ἐξ ἐπιθυμίας τοῦ νὰ ἀπαντήσωμεν εἰς ὅσα αἰσχροῦς πᾶνυ ἐξηρεύζαντο ἐν τῷ τελευταίῳ αὐτῶν λιθέλλῳ τὰ τέκνα ταῦτα τῆς ἀπάτης καὶ τοῦ δόλου, ἀλλ' ἵνα ἱκανοποιήσωμεν ἐν μέρει τὴν περιέργειαν τῶν ὁμοδόξων ἀδελφῶν ἡμῶν, ὅσοι, μὴ ἔχοντες ὑπ' ὄψιν τὸ αἰσχρὸν τοῦτο φυλλάδιον, νομίζουσιν ὅτι κάτι τι ἀξιοπερίεργον περιέχεται ἐν αὐτῷ.

Καὶ ἐρρέθη πολλάκις καὶ αὐτὸς ὁ ἀπλούστερος ἔννοσι, ὅτι περιφρονηταί ὄλωσ καὶ ἀνάξιαι ἀπαντήσεώς εἰσιν αἱ φλυαρίαι τῶν τετυφωμένων

τούτων ἀντιπάλων ἡμῶν, οἵτινες μέχρι τῶν ζωωδεστέρων ἐξευτελίζονται προσβολῶν ὡσάκις πρόκειται νὰ ἐπιτεθῶσι καθ' ἡμῶν καὶ κατὰ τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν, νομίζοντες οἱ ἀνόητοι ὅτι θέλουν μᾶς ἐξιππάσει μὲ τὰ οἰνοβαρῆ ληρήματα καὶ τὰς ἀσέμνους αὐτῶν ἐκφράσεις. Ἡμεῖς ποτὲ δὲν κατεδέχθημεν νὰ συγκαταβῶμεν εἰς ἀτομικότητας, οὐδὲ ἠθελήσαμεν νὰ καταστρώσωμεν πίνακα τῶν αἰσχυρῶν πράξεων καὶ τῶν παρανομιῶν πολλῶν ἐκ τῶν ἀνωτέρων λειτουργῶν τῆς Ῥωμαϊκῆς Ἐκκλησίας, μηδ' αὐτοῦ τοῦ Ἄκρου Ἀρχιερέως ἐξαιρουμένου. Ἐπειδὴ δὲ εἰς τὸν περὶ οὗ ὁ λόγος λίβελλον αὐτῶν, ὅστις φέρει τίτλον ἢ *Ἀλήθεια*, παρεξεστράπησαν εἰς παχυλωτάτας συκοφαντίας καὶ ὕβρεις, κρίνομεν ἐπάναγκες νὰ προβῶμεν εἰς τὴν ἀνάλυσιν τοῦ ὄλου αὐτῶν τραγέλαφου, σχολιάζοντες ἐπὶ τὸ περιφρονητικώτερον ἕκαστον αὐτοῦ παράγραφον, ἀφ' ἑνὸς μὲν ὅπως δώσωμεν τοῖς ἡμετέροις ἰδέαν τῆς ἀθλιότητος τῶν Ἰησοῦϊτικῶν φλυαριῶν, ἀφ' ἑτέρου δὲ ὅπως ἀποδείξωμεν τετραγωνικώτατα οὐ μόνον τὴν παχυλωτάτην ἀμάθειαν τοῦ λιβελλογράφου ὡς πρὸς τὴν γλῶσσαν εἰς ἣν γράφει, ἀλλὰ καὶ τὴν πολλὴν αὐτοῦ ἄγνοιαν ἐπὶ τῶν ἡμετέρων ἐκκλησιαστικῶν πραγμάτων, ἅτινα πιθανῶς ἐπεδόθησαν αὐτῷ παραμορφωθέντα ὑπὸ τοῦ ἀσυνέτου καὶ ἀμαθοῦς συνεργάτου αὐτοῦ Μελετίου.

Καὶ πρῶτον, αὐτὸς ὁ δοθεὶς εἰς τὸν λίβελλον ἐκεῖνον τίτλος εἶνε ἀντικρυς ἀνάρμοστος καὶ ἀσυνεπῆς πρὸς τὴν ὅλην ἔννοιαν, ὅσον αὐτὰ τὰ γραφόμενα εἰσὶν ἀσυνάρτητα καὶ ἀσυνεπῆ πρὸς ἄλληλα, οὐ μόνον ἀπὸ παραγράφου εἰς παράγραφον ἀλλὰ καὶ ἀπὸ περιόδου εἰς περίοδον. Ὅσον ἢ ἀλήθεια ἀπέχει τοῦ ψεύδους, τόσον ὁ τίτλος οὗτος ἀπέχει τῆς ὅλης ἐννοίας εἰς τρόπον ὥστε τὸ ὅλον οὐδὲν ἄλλο παριστᾷ εἰμὴ γελοῖόν τι ἐξάμβλωμα πυρέσσοντος ἐγκεφάλου καὶ ἐλαττωματικόν τινα τραγέλαφον. Ἡ *ἀλήθεια!* ἀλλοίμονον εἰς τὴν θεῖαν καὶ ἄσπιλον ταύτην θυγατέρα τοῦ οὐρανοῦ, ἂν περιεβάλλετο πάντοτε τοιαῦτα βέβηλα ῥάκη, καὶ παραμορφουμένη οὕτως ἀνοικείως ἂν προσεφέρετο τοῖς ἀνθρώποις ὡς ῥάκος ἀποκαθημένης, ὁποῖόν ἐστι τὸ ἐν λόγῳ φυλλάδιον. Ἡ *ἀλήθεια* εἰς τὰς φλυαρίας τῶν φλάρων! πολλοῦ γε καὶ δεῖ! ὅσον ὁ οὐρανὸς ἀπέχει τῆς γῆς, καὶ περισσότερον ἴσως, ἀπέχει ἡ θεία αὕτη ἀρχὴ τῶν κρονίων ληρημάτων τοῦ αἰσχροῦ τούτου λιβέλλου. Ἡ *ἀλήθεια* εἰς τὰ στόματα τῶν Ἰησοῦϊτῶν, τῶν καθιερωσάντων τὸ ψεῦδος καὶ παραμορφωσάντων τὰς ἀφελεῖς καὶ θείας τοῦ Σωτῆρος διδασκαλίας! Ἡ *ἀλήθεια* εἰς ἀνθρώπους, ὧν ἡ γλῶσσα ἐξερευγεται καθημερινῶς ματαιότητος καὶ δολιότητος! Ἡ *ἀλήθεια*. . . Πλὴν ἄς προβῶμεν εἰς ἐξέλεγχιν τῆς *ἀληθείας* ταύτης, διὰ νὰ ἴδωμεν ὅτι εἶνε κίβδηλος καὶ αὐτόχρημα ἀξίας δύο γροσίων.

Οἱ πρῶτοι δύο ἀσύντακτοι καὶ πλήρεις ἀνορθογραφιῶν καὶ σολοικισμῶν παράγραφοι τοῦ αἰσχροῦ τούτου λιβέλλου, γεγραμμένοι ὡς τὸ ὅλον τοῦ φυλλαδίου εἰς ὕφος μακαρονικὸν καὶ τραγέλαφον, ὁποῖόν ἐστι τὸ *Φραγκοριωτικόν* ἐν γένει, προσομιᾷζουσι φιλοσοφικῶς πάνυ περὶ τῆς ἀνεκτιμῆτου ἀξίας τοῦ τῆς ἐλευθεροτυπίας δώρου, ὅπερ, κατὰ τὸν σκουφοφόρον φιλόσο-

φον ἢ μᾶλλον ξυλόσοφον τοῦ λιβέλλου, εἶνε τὸ κολοσσαῖον ὄργανον τῆς τοῦ δημοσίου ἀκαταμαχήτου φωτιστικῆς ἀληθείας. Κατὰ συνέπειαν λοιπὸν τῆς μεγάλης ταύτης ἀρχῆς, οἱ ἐν Φαναρίῳ ἰχνηλατοῦντες τὰ βήματα τῶν πατριῶν, μὴ συγκατατιθέμενοι εἰς ἐρεύνας πρὸς γινῶσιν τῆς ἀληθείας, ἀλλ' ἀποφεύγοντες πᾶσαν συζήτησιν ἀντικειμένην εἰς τὸν ὀρθὸν φιλοσοφικὸν λόγον, εἶνε βάρβαροι, καταπατηταὶ τῶν δικαιωμάτων τῆς ἐλευθέρας συνειδήσεως, παραβάται τῶν Εὐαγγελικῶν θεσπισμάτων τοῦ ἀψευδεστάτου μελιρρύτου στόματος τοῦ Σωτῆρος. Ὅλα αὐτὰ τὰ σοφὰ διλήμματα εἶνε ἰσοδύναμα μὲ τὴν παροιμίαν « ῥάβδος ἐν γωνίᾳ, ἄρα βρέχει. » Ἀλλοίμονον εἰς ἡμᾶς ἂν ἐπαύσαμεν τοῦ νὰ λογιζώμεθα Χριστιανοί, διότι δὲν δίδομεν προσοχὴν εἰς τὰς τερατολογίας καὶ τὰ ἀνάλατα ληρήματα τῶν Ἰησοῦιτῶν καὶ τῶν φλάρων! καὶ τρεῖς ἀλλοίμονον, ἂν περιμένωμεν νὰ φωτισθῶμεν ἐκ τῶν νουθεσιῶν τοῦ Δυτικοῦ Προπαγαντισμοῦ! Μεταξὺ δὲ τῶν πολλῶν σολοίκων φράσεων ἀμφοτέρων τῶν παραγράφων τούτων, ἀξία ἰδιαίτερας προσοχῆς εἶνε ἡ κακὴ χρῆσις τῆς λέξεως ἀγέρωχος, ἣν συχνὰ πυκνὰ κοπανίζει ὁ ἀμαθὴς λιβελλογράφος, ἐκλαμβάνων αὐτὴν ὡς συνώνυμον τοῦ ἐλεύθερος, εὐυπόληπτος, τίμιος· τοῦτο μᾶς ἐνθυμίζει τὸν μακαρονικὸν ἐκείνον καὶ ἀγροῖικον ἀμαθῆ στιχουργόν, ὅστις, θέλων νὰ συνθέσῃ ᾠδὴν τινα πρὸς ἓνα τῶν μεγιστάνων, παρεκάλεσε ποιητὴν φίλον του νὰ τῷ σημειώσῃ ἐπίθετά τινα ἐπαίνου σημαντικά· οὗτος δὲ, θέλων νὰ διασκεδάσῃ, ἔδωκεν αὐτῷ κατάλογον ἐπιθέτων, ὁποῖα τὰ ἡλίθιος, εὐήθης κτλ. προσθέσας ἐν τέλει καὶ τὴν λέξιν ἡλιοκάκηδος· ὁ καλὸς στιχουργὸς μας, εὐχαρισθηθεὶς, συνέθεσε μακαρονικούς τινας στίχους, κοσμήσας αὐτοὺς μὲ τὰ δοθέντα αὐτῷ ἐπίθετα, οὓς καὶ προσέφερεν εἰς τὸν μεγιστάναν. Τὸ αὐτὸ πρέπει νὰ ἔπαθε καὶ ὁ ἡμέτερος μακαρονιστῆς ξυλόσοφος, ἐκλαμβάνων τὴν λέξιν ἀγέρωχος ἰσοδύναμον τῇ ἐχέφρων, γενναῖος, νουνεχῆς κτλ. Σημειωτέον δὲ καὶ τὸ παραβλέπειν συντασσόμενον μετὰ γενικῆς ἐν τῇ φράσει *παραβλέπων κατ' εὐθείαν καὶ αὐτῶν εἰσέτι τῶν Εὐαγγελικῶν θεσπισμάτων* κτλ. Προσέτι δὲ καὶ τὰ ἐξῆς ἀξιοπεριέργα εἰσὶν ὡς πρωτοφανῆ, ὅτι δηλ. ὑπάρχει φόρος ἀμίλλης καὶ φιλοτιμίας ὡς ὑπάρχει φόρος σεβασμοῦ· ὅτι δυνάμεθα νὰ μεταχειριζώμεθα φράσιν ὡς τὴν πρωτότυπον κέντρον ἐρεύνης, ὅτι αἱ ἐλλείψεις τῶν ἀτόμων εἶνε προμελετημέραι ἢ ἀπρομελέτηται, κτλ. κτλ.

Εἰς τὸν ἐφεξῆς παράγραφον γίνεται λόγος μερικώτερον περὶ τῆς θρασυτητος τῶν Φαναριωτῶν πλαστογράφων, τῶν ὑποποδιῶν τούτων τῶν ποδῶν τῆς Ῥωμαϊκῆς τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας! ἅτινα ἐπιπίπτουσιν ἀθρόα κατὰ τοῦ γράψαντος τὸν παρελθόντα λίβελλον *φιλαλήθους ἠρωμένου χριστιανοῦ*, τουτέστιν αὐτοῦ τοῦ ἀξιοτίμου συντάκτου τῆς ἐν λόγῳ δύο γροσιῶν ἢ μᾶλλον ἐνὸς παρὰ ἀληθείας, καὶ ὀρκίζονται μὴ φαγεῖν ΟΥΔ' ἀναπαυθῆναι, ἐὰν δὲν ἐκδικηθῶσι προσωπικῶς τὸν ἀγέρωχον συντάκτην. Καὶ πάλιν αἱ αὐταὶ φλυαρίαι καὶ τὰ ἀναμασήματα τῶν ἄλλοτε λεχθέντων, καὶ πάλιν αἱ κατὰ φαντασίαν μόνον ὑπαρκταὶ ἀπειλαὶ καὶ ἀντεκδι-

κήσεις, καὶ πάλιν τὸ στερεότυπον ἀγέρωχος διδόμενον ἐπαξίως ὡς ἐπίθετον εἰς τὸν λιβελλογράφον φιλόσοφον. Πλὴν τίς δύναται νὰ κρατηθῇ τοῦ νὰ μὴ καγχάσῃ βλέπων τὸν σκουφοφόρον τοῦτον ξυλόσοφον προκαλοῦντα ἡμᾶς κατὰ δευτέραν φοράν εἰς μονομαχίαν πνευματικῆς πάλης τῶν διαροητικῶν ἡμῶν ἐνεργειῶν, δυνάμεων, προστασιῶν, περιθάλψεων καὶ . . . ὅπως βούλεσθε; Φαίνεται ὅτι ὁ Ἰησοῦίτης οὗτος εἰς τόσῃν ἀμάθειαν εὐρίσκεται τῆς γλώσσης εἰς ἣν γράφει, ὥστε ἐκλαμβάνων πάντοτε τὰς λέξεις ὡς συνωνύμους, εἴτε ἐπίθετα ὧσιν αὐταί, εἴτε ῥήματα, εἴτε μετοχαί, ῥίπτει αὐτὰς τυχαίως καὶ ὅπως τῷ ἔλθωσιν εἰς τὸν νοῦν, χωρὶς νὰ παρατηρήσῃ τὴν φύσιν καὶ τὴν σχέσιν αὐτῶν, νομίζων ἴσως ὅτι δεικνύει πολυμάθειαν καὶ γνώσεις ἐν τῷ ἀφορήτῳ καὶ γελοίῳ ψιττακισμῷ. Εὐγε δὲ εἰς τὴν ἱπποτικὴν ἀνδρείαν τοῦ ἀξίου τούτου διαδόχου τοῦ Δὸν Κισσώτου, ὅστις μᾶς ῥίπτει μὲν ἀφ' ἐνὸς τὸ χειρόκτιον μὲ ἀγέρωχον ὕφος, ἀφ' ἑτέρου δὲ μᾶς δείχνει μὲ εὐσχημον τρόπον τὴν ῥάχιν του, καὶ θρασυδείως πάνυ καταφεύγει εἰς ὑπεκφυγὰς, ἄλλ' ἀντ' ἄλλων παραλαλῶν. Σημειωτέον καὶ ἐν τῷ παραγράφῳ τούτῳ τὸ πρωτάκουσον ἐπίρρημα *Σύρδην μίγδην* ἀντὶ τοῦ *φύρδην μίγδην*, ἢ μᾶλλον ἀντὶ τοῦ ἀθρόως, ὡς ἀπαιτεῖ ἡ ἔννοια. Δὲν σᾶς κινεῖ δὲ ἀρκούντως εἰς γέλωτα καὶ τὸ ὅπως βούλεσθε ἐκεῖνο ἀντὶ τοῦ καὶ τὰ λοιπά; ἀλλὰ καὶ αἱ κακκίδες ἐκεῖναι;! . . .

Εἰς σχοινοτενῆς παράγραφος ἀπολείπεται εἰσέτι ὅπως μεταβῶμεν εἰς τὰς προσωπικότητας, εἰς ἃς ἀνοικείως πάνυ ἐξευτελίζεται ὁ ἀνώνυμος λιβελλογράφος, καὶ τοῦτον ὑπομείνωμεν μικρὸν ὅπως διέλθωμεν ἐν συντόμῳ. Ὁ παράγραφος οὗτος ἀφορᾷ ἰδίως τὸν παραλληλισμὸν τοῦ ἀγερείου καὶ τροφεροῦ ἐκεῖνου ὀργάνου τοῦ Φαραρίου, τουτέστι τοῦ εἰκοσιτριετοῦς νέου τοῦ γράψαντος τὴν δευτέραν ἀπάντησιν εἰς τὰς ἐρεσχελίας τῶν Ἰησοῦιτῶν, πρὸς τὸν μετριοφρονα συντάκτην τοῦ ἐν λόγῳ λιβέλλου καὶ εὐσυνείδητον Χριστιανὸν συγγρονον, τὰ περὶ τῆς εὐαγώγου ἀνατροφῆς καὶ συστηματικῆς παιδείας τοῦ ὁποίου μαρτυροῦσιν αἱ δύο τοῦ ἀρχαίου πολιτισμοῦ πρωτεύουσαι, Ἀθῆναι καὶ Ῥώμη. Καὶ ἐνταῦθα μᾶς ἔρχεται εἰς τὸν νοῦν ὁ μῦθος τοῦ ὄνου ἐκεῖνου, ὅστις περιῆλθε τὸ ἐν τέταρτον τῆς γηίνης ἐπιφανείας, μεταπίπτων ἀπὸ ἐνὸς δεσπότης εἰς ἄλλον, καὶ ὁμοίως ἐπανέκαμψε πάλιν εἰς τὸν σταῦλον τῶν συνόνων του μὲ μακρύτερα ὧτα παρ' ὅσον ἦσαν ὅταν ἀνεχώρησε καὶ οὐχ ἦττον ὄνος. Ὁ ἐξιππασμένος λιβελλογράφος νομίζει ὅτι θὰ μᾶς τρομάξῃ κομπάζων καὶ καυχώμενος ὅτι περιῆλθε τὰς Ἀθῆνας καὶ τὴν Ῥώμην, καὶ κατὰ συνέπειαν τούτου ὅτι εἶνε ἀσυγκρίτως ἀνώτερος ἡμῶν τῶν δημοτῶν τοῦ Φαραρίου, διότι αἱ μεγαλοπρεπεῖς αὐταὶ αἰωνιότητες, περιθάλασαι αὐτὸν, ἐδίδαξαν πᾶρ ὅτι ἀπαιτεῖται πρὸς ἰδιαιτέραν ἀνατροφήν μονογενοῦς υἱοῦ ἐντίμου οἰκογενείας τῶν ἐθίμων τῆς Εὐρώπης. Πλὴν, πρὸς Θεοῦ! πόση ἀνακολουθία! Ἐνῶ ὁ πολύτροπος οὗτος ἐξ εὐγενῶν εὐγενῆς Ἰησοῦίτης λιβελλογράφος περιῆλθε τὰ τρία τέταρτα τῆς ὑψηλίου, ἐνῶ ἡ φωνή, οἱ ὀφθαλμοὶ καὶ τὰ ΕΠΙ τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ φροσῆματα, οὐχ ἦττον δὲ τὸ ταπεινὸν αὐτοῦ ὄνομα, τὸ γεγραμ-

μέρον ἐν πλαξί τῆς ἀθανάτου δικαιοσύνης τῆς ἀοράτου Προνοίας ἱκανά εἰσιν ἐκθαμβεῖν τοὺς τρυφεροὺς τοῦ Φαραρίου δημότας, καὶ ἐνῶ εἶνε ἀξιοσύστατος διὰ τῆς περιηγήσεως τῶν ἀρχαιολογικῶν παρατηρήσεων, βιβλιοθηκῶν, μουσείων, παρεπιστημείων, μέχρι τοσοῦτου βαθμοῦ ὥστε ἡ φωνὴ αὐτοῦ γὰ διέρχεται τὰς ἐρόχους ἡμῶν καρδίας ὡς ρομφαία δί-στομος καὶ δόξια καὶ ὡς σιδηρὰ ράβδος γὰ κτυπᾷ βαρύτετα τὰς αἰμο-δόρους σάρκας ἡμῶν τῶν ὀρέων τῆς βαρβαρότητος τοῦ Φαραρίου, ἐνῶ ὁ γεννάδας οὗτος φιλαλήθης ἠνωμένος χριστιανὸς ἔχει τόσα ἀνεκτίμητα προσόντα, παρ' ἐλπίδα, ἐναντίον τῶν ἐγωϊστικῶν τούτων καὶ ἀνυποφόρων ἐγκωμίων, ἀντὶ νὰ λάμψη ὡς ἀστὴρ φαεινὸς ἐπὶ τοῦ τεθολωμένου καὶ ἐσκοτισμένου ὀρίζοντος τῆς Ἐκκλησίας του, γνωρίσας ἑαυτὸ. (!) ἀπεφάσισε γὰ ἴση ὡς ἄλλος στωϊκὸς διογενικῶς ἐν γωρία· μὲ ἄλλας λέξεις, διὰ τῶν ἀσυναρτήτων καὶ ἀσυνδέτων τούτων φράσεων μᾶς δίδει νὰ ἐννοήσω-μεν ὁ ἀνώνυμος λιβελλογράφος ὅτι εἶνε αὐτόχρημα Ἰησοῦίτης, ὑπούλως ἔρ-πων ὡς ἔχιδνα καὶ προσποιούμενος χριστιανικὴν ἀνεξικακίαν καὶ μετριό-τητα ὅπως ἐξαπατήσῃ καὶ προσηλυτίσῃ τοὺς ἀπλουστέρους. Μετὰ τινὰ τε-λείαν στιγμὴν ἐξακολουθεῖ λαμπρότερον τὸ ἐγκώμιον τοῦ ἀνωύμου καὶ ἀγνώστου τούτου ἐκλαμπροτάτου ἐξ εὐγενῶν εὐγενοῦς, ὅστις ὡς μεγαλό-ψυχος ἀνὴρ ὑπέστη πλεῖστα δεινὰ, ἀγροῶν τὴν ἀπάτην τῶν νόθων πλη-ροφοριῶν τῆς ἀριστοκρατίας τῆς Αὐστραλίας, καὶ ἐνῶ κραταῖά τις χεὶρ δι' ἐπισήμων ἀπειλῶν ἔρριπτεν αὐτὸν ἀδίκως εἰς τὸν λαβύρινθον τοῦ χάους τῆς ἰδιοτρόπου ἰσχυρογνωμοσύνης, χωρὶς γὰ δῶση ποτὲ τὴν ἐλα-χίστην προσοχὴν εἰς τὴν γλῶσσαν καὶ τὰ ὀνειροπολήματα τῶν Μαρδα-ρίων τῆς Κίνας, κτλ. κτλ. Νὰ σὰς εἶπω τὴν ἁμαρτίαν μου; πολὺ ὑπο-πτεύομαι μήπως ὁ παραλαλὼν οὗτος κρονόληρος ἦνε περισσότερον παρὰ μεθυσμένος, μήπως ἔχη δηλ. εἰς ἐνοίκιον τὸν νοῦν του, κατὰ τὴν παροι-μίαν, καὶ οὕτω γελοίως πᾶν φάσκει καὶ ἀντιφάσκει πρὸς ἑαυτὸν· θὰ ἔ-καμνε δὲ πολὺ καλῆτερα πλησίον τῆς ἐν τέλει τοῦ φυλλαδίου καταχωρι-ζομένης βιογραφίας τοῦ ἀποστάτου Μελετίου νὰ παρέθετε καὶ τὴν ἰδίαν του βιογραφίαν, ὅπως, γνωρίσαντες ἐκ τοῦ πλησίον τὸ ἀξιότιμον αὐτοῦ ἄ-τομον, θαυμάσωμεν αὐτὸν ὡς φωστῆρα καὶ δεινὸν λιβελλογράφον. Εἰς τὸν δυσνόητον καὶ σκοτεινὸν τοῦτον παράγραφον θαυμαστὸν τὰς φράσεις: τὰ ἐπὶ τὴν κεφαλὴν φρονήματα — οὐκ ἀγροῶν τὴν ἀπάτην τῶν νόθων πληροφοριῶν — τὰς αἰμοδόρους σάρκας — τὰς περιηγήσεις τῶν ἀρ-χαιολογικῶν παρατηρήσεων.... Πλὴν, τί πρῶτον τί δ' ὕστατον θαυμαστέον;

Καὶ ἰδοὺ φθάνομεν, σὺν Θεῷ, εἰς τοὺς ἐφεξῆς τρεῖς παραγράφους, τοὺς ὑπὲρ πάντας τοὺς παραγράφους ἐλαττωματικούς καὶ γελοίους, πρὸς δὲ καὶ εἰς ἄκρον ἀσαφείας καὶ ἀσυναρτήτους, δι' ὧν τὸ οὐτιδανὸν τοῦτο ἀνδράπο-δον, ἐξευτελιζόμενον μέχρις ἀτομικοτήτων, ἀσυγγνώστως πᾶν ἐπεμβαίνει εἰς ἐπικρίσεις ἀτόμων καθ' ὅλην τὴν ἔποψιν σεβασμίων, ὧν οὐδὲ τὸν ἰμάν-τα τῶν ὑποδημάτων εἶνε ἱκανὸς νὰ λύσῃ ὁ σκουροφόρος οὗτος ἑωσφόρος. Ἡ ἐξητημένη αὕτη καὶ ὑπὸ τῆς μέθης παραπαίουσα γλῶσσα ἐπιτίθεται ἀ-

ναιδῶς κατὰ τοῦ ἡμετέρου ἐκκλησιαστικοῦ ἀρχηγοῦ καὶ ἀνωτάτου Ἀρχι-
ποιμένος, τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Κυρίου Κυρίου Ἰωακείμ., ὅστις ὡς
ἤδη διὰ τῆς παραδειγματικῆς αὐτοῦ διαγωγῆς καὶ ἐχέφρονος συνέσεως λαμ-
πρύνει τὸν περίοπτον θρόνον τῶν Γρηγορίων καὶ Χρυσοστόμων, ἐξομαλύ-
νων δὲ τὰς διαφορὰς καὶ ἐκριζόνων τὰ σκάνδαλα ὁσημέραι, καταγίνεται ἀ-
νευδότης ὑπὲρ τῆς εὐσταθείας τῶν ἀγίων τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησιῶν καὶ τῆς εὐη-
μερίας τοῦ ἐμπιστευθέντος αὐτῷ ποιμνίου, οὕτω καὶ προλαβόντως εἰς τὰς
δύο του ἐπαρχίας, Ἰωάννινα καὶ Κύζικον, ἀφῆκε τὰς καλητέρας ἀναμνήσεις
διὰ τῆς χριστομιμῆτου αὐτοῦ πολιτείας καὶ διαγωγῆς καὶ διὰ τῆς ἀνεγέρ-
σεως ἱερῶν ναῶν, σχολείων καὶ λοιπῶν φιλανθρωπικῶν καταστημάτων καὶ
πλείστων ἄλλων εὐεργετημάτων, ἅτινα πρόκεινται ὡς αἰώνια μνημεῖα,
μαρτυροῦντα τρανῶς τὸν περὶ τὰ καλὰ ζῆλον καὶ τὴν φιλογένειαν τοῦ ἀν-
δρός. Τὸ ἀνόητον σαράβαλλον τολμᾷ νὰ ὀνομάσῃ φατριάρχην ἄνθρωπον ἐ-
γνωσμένης ἱκανότητος καὶ τιμιότητος, ἀναγνωριζόμενον ὑπὸ τῆς Σεβαστῆς
Κυβερνήσεως ὡς ἀρχηγὸν ἔθνους, ἀπαρτιζομένου ἐκ πολλῶν ἑκατομμυρίων
καὶ χαίροντος πλείοτερα προνόμια τῶν λοιπῶν ἔθνῶν, τῶν εὐρισκομένων ἐν
τῇ Ὀθωμανικῇ Αὐτοκρατορίᾳ ἄνθρωπον, οὗτινος τὸ ὄνομα δὲν εἶνε ἱκανὰ
νὰ προφέρωσι τὰ μεμολυσμένα του χεῖλη, καὶ ἀξιосέβαστον Ἱεράρχην παν-
δήμῳ βουλήσει τοῦ ἔθνους ἀναγορευθέντα Πατριάρχην Κωνσταντινουπόλεως
καὶ ὄχι ληστρικῶς καὶ διὰ σφετερισμοῦ, ὡς ὁ ἀνόητος καὶ ἀμαθὴς ἐκεῖ-
νος διατείνεται. Καὶ ταῦτα πάντα διατί; διότι, ἀντὶ νὰ προδιβάσῃ τὸν Σε-
βασμιώτατον Δράμας Μελέτιον, τὸ περίσσευμα τοῦτο τῆς ἀγχόνης, ἐπε-
βουλεύθη αὐτὸν ὅπως ἀρπάξῃ τὴν ἐπαρχίαν του καὶ τὴν πωλήσῃ ἀδρῶς,
ἀντικατορικῶς καὶ παρανόμως.

Πλὴν τί εἶπω καὶ περὶ τῶν οὕτως ἀφειδῶς καὶ ἀπρεπῶς ἐξυβριζομένων
σεβασμιῶν Ἱεραρχῶν τῆς ἡμετέρας Ἐκκλησίας, ὡς τοῦ πεπαιδευμένου καὶ
ἠπιωτάτου Γ. Κυζίκου Κυρίου Νικοδήμου, τοῦ νῦν Δράμας Κυρίου Ἀγα-
θαγγέλου, τοῦ Νύσσης Κυρίου Καλλινίκου, καὶ τῶν λοιπῶν οὓς ὑβρίζει τὸ
περίτριμμα τοῦτο τῶν Ἰησοῦιτῶν; Τί εἶπω περὶ τῶν καλῶν ἐκείνων καὶ ἀ-
ναξίως ἐμπαιζομένων ποιμένων, ὧν τὴν παιδείαν, τὰς γνώσεις καὶ τὴν ἀ-
ρετὴν εἶθε νὰ εἶχον οἱ γελοῖοι φλάροι καὶ οἱ Δυτικοὶ ἱερεῖς; τί εἶπω; Πλὴν,
« Θεοῦ, Κύριε, φυλακὴν τῷ στόματί μου καὶ θύραν περιοχῆς περὶ τὰ χεῖλη
μου! » ... Ὅποιαν σχέσιν ἔχουσιν, ᾧ ἀνόητε κρονόληρε, τὰ θύμακτα τὰ προ-
ξενηθέντα ἐκ τῆς τυχαίας καταβυθίσεως τοῦ Ῥωστικοῦ ἀτμοπλοίου μὲ τὰς
πλεκτάνας τοῦ Πατριάρχου; αὐτὸς προεκάλεσε τὸ τραγικὸν ἐκεῖνο καὶ ἀ-
πρόοπτον συμβάν; Πόσης δὲ ἀληθείας ἔχονται αἱ κατὰ τοῦ Πατριάρχου
συκοφαντίαι, ὅτι δῆθεν προσπαθεῖ νὰ ἀρπάξῃ τὴν ἐπαρχίαν τοῦ νῦν Θεσ-
σαλονίκης; Φεῦ! ταῦτα πάντα ἐμφαίνουσι τὴν παχυλωτάτην ἀμάθειαν
τοῦ γράφοντος, διαστρέφοντος ἐξ ἐθελοκαχίας τὴν ἱεράν ἀλήθειαν καὶ πα-
ραμορφοῦντος αὐτὴν πρὸς ἐπίτευξιν τῶν καταχθονίων αὐτοῦ σκοπῶν καὶ
τῶν τῆς συμμορίας του. Πῶς τὸ ἐπίορκον τοῦτο καὶ οὐτιδανὸν ἀνδράποδον
τολμᾷ νὰ ἀρηῆται ἐνώπιον Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων, ὅτι ποτὲ δὲν ἐφαρτάσθη

ὁ Μελετίος γὰ ἐπιστρέψῃ εἰς Φαράρι, ἐνῶ τοσάκις καὶ εἰς πολλοὺς ἄλλους τῶν ὁμογενῶν ἐμπόρων καὶ εἰς αὐτὸν τὸν παρ' αὐτοῦ ἀναφερόμενον ἀξιότιμον ἱατρὸν Κύριον Ζ. ἐξεφράσθη τὸ τέκνον τοῦτο τῆς γενένης ὅτι μεταμεληθὲν ἐπιθυμεῖ νὰ ἐπανακάμψῃ εἰς τοὺς κόλπους τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας ἀλλὰ φοβεῖται τὸν Πατριάρχην, διότι ἐγνώριζεν ὅτι ἡ μετάνοιά του, καθὼ ψευδῆς καὶ προσποιητὴ ὡς ἡ μεταμέλεια τοῦ Ἰούδα, θὰ καθίσα αὐτὸν πάλιν μετὰ τὴν συγχώρησίν του μίαν ἡμέραν ἔνοχον, καὶ οὕτω θὰ ἐτιμωρεῖτο παραδειγματικῶς πρὸς σωφρονισμόν αὐτοῦ καὶ τῶν ὁμοίων του;

Διαμαρτυρούμενοι δὲ ἐν ὀνόματι τῆς ἀληθείας κατὰ τοῦ συκοφάντου λιβελλογράφου καὶ ἀναισχύντου τούτου ψευδολόγου, προκαλοῦμεν αὐτὸν νὰ μᾶς ἀποδείξῃ πότε ἡ Σεβαστὴ Κυβέρνησις καταδιώξασα τὸν πρῶην Σβορνικίου νῦν δὲ Δράμας Ἀγαθάγγελον, (οὔτινος τὰ καλὰ ἔργα δύναται νὰ πληροφορηθῇ παρὰ τῶν φρατόρων τοῦ ἐν Πεμπτοπαζάρῳ Δυτικοῦ ναοῦ Σάν Τζόρτζη), διέταξε τὸν Πατριάρχην νὰ ἐξορίσῃ αὐτὸν, οὗτος δὲ, παρακούσας εἰς τὰς διαταγὰς τῆς Ἀρχῆς, περιεφρόνησεν ἀγερῶχος τὸ διάταγμα; Ἐπιθυμοῦμεν νὰ μᾶς φανερώσῃ ποῖοι εἶνε οἱ καλοὶ ποιμένες οἱ γογγύζοντες διότι, παραγκωνίζων, περιφρονῶν καὶ ὑβρίζων αὐτοὺς ὁ Πατριάρχης, κλέπτει τὰς θέσεις τῶν ἱνα ἀντικαταστήσῃ αὐτοὺς διὰ τῶν παραγιῶν του; Ἐρωτῶμεν αὐτὸν νὰ περιγράψῃ ἐν ἀπὸ τὰ πολλὰ κατορθώματα τοῦ ἀξιολόγου διὰ τὴν πολυμάθειαν καὶ τὴν ἀγαθότητά του Ἀρχιμανδρίτου Κ. Ἀλεξάνδρου Λασκάρεως, τοῦ Ἀρχιεπισκοπάρχου τῆς Ἀγίας καὶ Ἱερᾶς Συνόδου, ὃν τὸ τέρας τοῦτο καὶ ἐξάμβλωμα τοῦ Ἰησοῦϊτισμοῦ ἀποκαλεῖ βαναύσως πάνυ νυκτερινῶν τέρας. Ἡμεῖς νυκτερινὰ τέρατα δὲν γνωρίζομεν νὰ ὑπάρχωσι, τοῦτο δὲ μόνον δυνάμεθα βεβαιῶσαι, ὅτι βλέπομεν καθημερινῶς ἡμερήσια τέρατα, τοὺς Ἰησοῦϊτας καὶ τὴν πομπὴν αὐτῶν. Ἀπαιτοῦμεν τέλος νὰ διευκρινήσῃ ποῖος ἐνήργησε τὴν πτώσιν τοῦ Πατριάρχου Γρηγορίου, κτλ. διότι ἄλλως, ἂν διὰ τῆς συνήθους θρασυδείλου ὑπεκφυγῆς του παρασιωπήσῃ ταῦτα πάντα χωρὶς νὰ δώσῃ ἀπ' εὐθείας ἔλλογον καὶ ἰσχυρὰν ἀπάντησιν, διαμαρτυρούμεθα κατ' αὐτοῦ καὶ τῶν ὁμοίων του ὡς ἀσυνειδήτου συκοφάντου, ἀτίμου δολοφόνου, αἰσχροῦ καὶ θρασυδείλου ψεύστου καὶ καταπτύστου ἀπατεῶνος.

Καὶ εἰς τοὺς τρεῖς τούτους παραγράφους πόσας καλλονὰς δὲν ἔχομεν νὰ θαυμάσωμεν! πόσας ὠραίας μεταφορὰς καὶ πόσας τετορνευμένας φράσεις δὲν ἔχομεν νὰ ἐπαινέσωμεν! Ἀμφιβάλλομεν, μὰ Δία, ἂν Κινέζος γράφων τὴν γλῶσσάν μας θὰ περιέπιπτεν εἰς τόσους βαρβαρισμοὺς καὶ σολοικισμοὺς. Τί πρῶτον πάντων, τί δ' ὕστατον καταλέξω; Καὶ πρῶτον καὶ κύριον, ἀδύνατον νὰ ἐννοήσῃ τις εἰς ποῖον ἐκ τῶν ἀλλεπαλλήλως ἀπαντησάντων εἰς τοὺς διαφόρους μιζοβαρβάρους αὐτοῦ λιβέλλους ἀνταπαντᾷ ὁ φιλαλήθης οὗτος ἠρωμένος, ὅστις, συγγέων ἐν τῷ τραγελάφῳ αὐτοῦ κυκεῶνι τὰ ἄτομα, περικλέκεται εἰς τόσας λαβυρινθώδεις ἀντιφάσεις ὅσας τρίχας ἔχει ἡ γενειὰς τοῦ θιασώτου αὐτοῦ Μελετίου. Ποῖον ἐννοεῖ διὰ τοῦ φατριαστοῦ τῶν Φαταριωτικῶν λιβέλλων, ὅστις, ἀπὸ τὴν νὰ προστα-

τεύση τὸν ἄνθρωπον (τὸν Πατριάρχην δηλαδή), ἐλθεῖν καὶ ἐλθεῖν φαίξει αὐτὸν ἀσπλάγγως; Θεέ μου! πόσα ἀσυνάρτητα καὶ ὅποια τρομερώτα-
ται ἀντιφάσεις! Αὐτόχρημα « λόγια μεθυσμένου » κατὰ τὴν παροιμίαν.
Ἰδοὺ καὶ ἀλαμπουρνέζικαί τινες φράσεις: πατριαστὴς *Μιλλίων*—ἐν ἰσιο-
φόρῳ *πλοῖῳ* τοῦ *Νιρνεύτου*—δι' *Ὀλλανδικῶν ἀστραπτῶν*—*χρηρεύουσα*
οὐσα—*ὅποιον* *τίρας* καὶ *ἠγαίστειον*!—*φρίκη* *περιστοιχίση*—*ἠνάγκα-*
σαν *τὴν ψυχὴν* τοῦ *Σ. Ἀράμας* (ἴσως κατὰ τὸ Ὀμηρικὸν ἕς *Τηλεμάχοιο*,
βίη Ἡρακλείου)—*ισερογραφικὰ ἀπομνημονεύματα* (ἀντὶ τοῦ *Εὐαγγελικὰ*
λόγια)—*τὰ ἐξ ἀμάξης παράσημα*, κτλ. κτλ.

Μεταβαίνομεν ἀκολούθως εἰς μικρὸν τινα περὶ ἀγράφων, ὅπου ὁ λιβελλο-
γράφος ξυλόσοφος προκύπτει εἰς τὸ μέσον ἐνθερμος συνήγορος καὶ ὑπερα-
σπιστὴς τοῦ ἄλλου υἱοῦ τῆς γενένης, τοῦ *Ἀρχιμανδρίτου* (!) *Γερασίμου*. Μὰ
τὴν ἀλήθειαν, ὅσάκις ἀκούομεν ἀρχιερεῖς, καὶ ἀρχιμανδρίτας, καὶ ἱερεῖς,
καὶ διακόνους, χειροτονουμένους ὑπὸ τοῦ σεβαστοῦ ποιμενάρχου *Ἀπόδραμας*,
(ἴσως καὶ Πατριάρχου πάσης *Ξηροκαμπίας*), τοῦ ἐμπαίζοντος Θεοῦ καὶ
ἀνθρώπινα καὶ διακωμωδοῦντος ἀμφότερα τὰ θρησκευόμενα, καὶ ὅσάκις
ἀκούομεν ἀφειδῶς καὶ γελοῖως πᾶν ἀπονεμομένους ὑψηλοῦς τίτλους καὶ
ὀφφίγια εἰς τὰ περιστοιχοῦντα αὐτὸν καθάρματα τῶν ἀγνιῶν, ἀναμιμνη-
σκόμεθα τὴν τραγέλαφον ἐκείνην ἡμιπολιτισμένην αὐλὴν τοῦ Ἀφρικανοῦ
βασιλέως *Σουλοῦκ ἢ Φαυστίνου Α'*, ὅστις κατὰ μίμησιν τῶν ἀρχόντων καὶ
ἀξιοματικῶν τῆς *Ναπολεοντείου* ἐποχῆς ἐχειροτόνησε *Δουκάς* τῆς *Μπίρας*,
Μαρκεσίους τῆς *Λεμονάδας*, *Κόμητας* τῆς *Σαμπάνιας*, *Πατρικίους* τῆς *Πατά-*
τας καὶ *Ἀυλάρχας* τῆς *Ρακῆς*, κτλ. Ὁ αὐτὸς προξενεῖται εἰς ἡμᾶς γέλωσ
βλέποντας ἀρνησίθρησκόν τινα καὶ αἰσχίτης διαγωγῆς ἱερέα *Γεράσιμον*, ὃν
μέχρι τοῦδε ἠνείχετο πρὸς ἀποφυγὴν σκανδάλου καὶ ἐπ' ἐλπίδι σωφρονι-
σμοῦ ἡ *Μεγάλη Ἐκκλησία*, ἀποκαλούμενον διὰ τοῦ μεγίστην σημασίαν
ἔχοντος ὀνόματος τοῦ *Ἀρχιμανδρίτου*, τουτέστιν ἀρχηγοῦ τῆς μάνδρας τῶν
ἐρίφων καὶ τῶν ὁμοίων αὐτῷ μεθύσων, ὑλιστῶν καὶ ἀσελγῶν, ὡς ὁ ἴδιος
συνήγορος *λιβελλογράφος* λαθῶν ἀποκαλεῖ αὐτόν. Πόσον τὸ *ἀγ. συγκομίσ-*
ται ἐκεῖνο μᾶς σφάζει! πόσον αἰσθηματικὰ τρώντι ἠξεύρουσ νὰ ἐκφρά-
ζωνται οἱ ὑπὸ τῶν φλαρικῶν διδασκαλιῶν πωρωθέντες προσήλυτοι! Δικ-
θεβαιοῦμεν δὲ μετ' ἐπισημότητος τὸν ἀνόητον καὶ διστραμμένον *λιβελλο-*
γράφον, ὅτι ἡ *Μεγάλη Ἐκκλησία* οὐδόλως προήχθη μέχρι τοσούτου ἐξευ-
ταλισμοῦ ὥστε νὰ προσφέρῃ χρήματα εἰς τὸν κακώτερον ἐκείνον καὶ ἐξώλη
ἱερέα διὰ τοῦ φαντασιώδους *Νικηφόρου Κρητός*, ἀλλ' ὅτι ἀφ' ἑαυτοῦ εἰς
τῶν εὐυπολήπτων ὁμογενῶν ἐμπόρων, θέλων νὰ σώσῃ τὸν ἄνθρωπον, προσ-
έφερον εἰς αὐτὸν ἐξ ἰδίων τοῦ 5,000 γρόσια, ἀναδεχθεῖς νὰ μεσιτεύσῃ ὑπὲρ
αὐτοῦ πρὸς τὸν Πατριάρχην· ἀλλ' ὁ ἀχρεῖος ἐκεῖνος ἱερεὺς τῆς αἰσχύνης
Γεράσιμος, ἀρπάσας τὰ ἀργύρια, ἀνέβη εἰς τὸ δωμάτιόν του διὰ νὰ λάβῃ δη-
θεν τὸ ἀλεξιβροχόν του, καὶ μετ' ὀλίγα λεπτὰ καταβαίνει δορυφορούμενος
ὑπὸ δύο ἱησοῦϊτῶν, οἵτινες ἐδίωξαν τὸν ἔμπορον, ἀπαντώντος τοῦ αἰσχί-
στου *Γερασίμου* πρὸς τὴν ἀπόδοσιν τῶν πεντακισχιλίων γροσίων ὅτι ὁ Πα-

τριάρχης ἔστειλεν αὐτῷ τὰ χρήματα ταῦτα, ἅτινα τῷ ἐχρεώσται ἀπὸ ἐμ-
 βατίκιόν του, κτλ. ἕως οὗ ὀργισθεὶς ὁ καλὸς κάγαθός ἔμπορος ἠναγκάσθη
 μίαν τῶν ἡμερῶν ἐν πλήρει μεσημβρίᾳ νὰ συλλάβῃ τὸν ἀναιδῆ Γεράσιμον
 καθ' ὁδὸν διὰ τοῦ Ζαπτιγιέ. Ἀξιότιμος τῶνόντι ὁ ἑαυτὸν ἀποκαλῶν ἐγωϊ-
 στικῶς πάνυ τίμιον ἄνδρα τοῦ *ΙΘ'* αἰῶνος, πλὴν εἰς αἰσχρὰ παρεκτρέ-
 πόμενος ψεύδη πρὸς διαστροφὴν τῆς ἀληθείας, καὶ ὡς ἐκ τῆς παχυλωτά-
 της ἀμαθείας του περιπίπτων συχνότατα εἰς τρομεροὺς ἀναχρονισμοὺς καὶ
 ἄλλας παραλόγους ἐκφράσεις. Πόσον ἀνυπόφορος τῶνόντι ἀποβαίνει ἡ κατὰ
 κόρον χρῆσις τῶν ἄλλεπαλλήλων ὀνομάτων καὶ ῥημάτων ἄνευ οὐδενὸς
 πολλάκις συμπλεκτικοῦ μορίου, τοῦθ' ὕπερ καθιστᾷ τὰς φράσεις σκοτεινάς,
 στρυφνάς, ἀσυναρτήτους καὶ παραλόγους!

Τοῦντεῦθεν ὁ ἡμέτερος δεινὸς Ἰησοῦιτης θεολόγος μεταβαίνει εἰς τὸ κύ-
 ριον αὐτοῦ μέλημα, τὸ περὶ ἐνώσεως τῶν Ἐκκλησιῶν, καὶ συμβουλεύει ἡ-
 μᾶς νὰ ἀφοσιωθῶμεν εἰς τὴν ὁσμὴν τῆς εὐωδιαστικῆς πνευματικότητος
 τῆς ἐν *Φλωρεντία* Συνόδου. Ἐν τῷ ἀλόγῳ δὲ αὐτοῦ φανατισμῷ ἀποκα-
 λεῖ τὸν θεῖον ἐκεῖνον ἄνδρα καὶ θαρραλέον τῆς ψευδοσυνόδου ταύτης κατα-
 πολεμητὴν, Μάρκον τὸν Ἐφέσου Ἀρχιεπίσκοπον, μικρόνοα, καὶ συγκατα-
 λέγων αὐτὸν ὁ νέος Ἄρειος μετὰ τῶν ὁμοίων του αἰρετικῶν Ἀρείων καὶ Νε-
 στορείων, ὑπερυψοῖ τὸν *Πατέρα Πατέρων τῆς Ῥώμης Πορτίφικα*, καὶ αὐ-
 τὸς ὁ ἴδιος τραγελάφως πάνυ καίριζων ἀποκαλεῖ ἡμᾶς *Καίριστάς*, τὸ δὲ
 πατριαρχεῖόν μας φρενοκομεῖον, ὁ φρενοκομεῖου τῶνόντι δεόμενος! Ἀκολού-
 θως ἐπιπίπτει πάλιν κατὰ τοῦ νεαρίου τοῦ *Φαταρίου ὄστις, μηδὲν ἔχων*
ἀντειπεῖν, (ἐνῶ ἀρκούντως καὶ μ' ὅλας τὰς μικρὰς δυνάμεις του ἐξέσχισε
 τὸ Ἰησοῦιτικὸν αὐτοῦ προσωπεῖον καὶ εἶπε τὰ δέοντα), *κατέφυγεν εἰς τε-*
τορνευμένας φράσεις καὶ λέξεις, (εἶθε καὶ σὺ, μακαρονιστὰ, νὰ ἐγνώριζες
 τὴν γλῶσσαν, ἣν οὕτω γελοίως κατακερματίζεις, καὶ τὴν θρησκείαν σου ἀκόμη
 ὡς τὸν νεανίαν ἐκεῖνον!) *κατηγορῶν τοὺς Ἰησοῦιτας τῆς Δύσεως*, καὶ
 λαμβάνει ἀφορμὴν ἐντεῦθεν νὰ ἀποδείξῃ μετὰ τῆς συνήθους αὐτῷ πάντοτε
 ὑπεκφυγῆς ὅτι τὸ τάγμα τῶν Ἰησοῦιτῶν τῆς πρεσβυτέρας Ῥώμης ἔχει
τηλικαύτην ἀξιοσέβαστον ἀρετὴν καὶ τοσαύτην συστηματικὴν παιδείαν,
 ὥστε οἱ ἴδιοι ἠγεμόνες καὶ *Ἀυτοκράτορες τῆς Εὐρώπης ἀφιερῶνουσι τὰ*
τιμαλφέστερα αὐτῶν ἀντικείμενα, τὰ ἴδια αὐτῶν τέκνα καὶ θυγατέρας,
 τοὺς διαδόχους τοῦ θρόνου τῶν ὑπὸ τὴν ἄμεσον κηδεμονίαν, φροτιδα
 καὶ δραστηριότητα τῶν Ἰησοῦιτῶν, ὅπως ἀναθρέψωσιν αὐτὰ προσηκόρ-
 τως καὶ ἐνδόξως κατὰ τὸν βαθμὸν αὐτῶν. Ὡς ἀπάντησιν εἰς τὰ ὄνειρο-
 πολήματα ταῦτα, ἀπέδειξα ἀρκούντως εἰς τὸ πρό τινων ἡμερῶν ἐκδοθὲν
 φυλλάδιόν μου *Βίβλος γενέσεως τῶν Ἰησοῦιτῶν* ὀπόσης τιμῆς ἔτυχον οἱ
 Ἰησοῦιται παρὰ τοῖς κατὰ καιροὺς βασιλεῦσι τῆς Εὐρώπης, καὶ μὲ ποῖον
 λαμπρὸν τρόπον ἤξεύρουσιν νὰ ἀνατρέψωσι τὰς ἐμπιστευομένας εἰς τοὺς ἀτί-
 μους ὄνυχάς των ἀθώας ψυχὰς τῶν νέων καὶ μάλιστα τῶν θυγατέρων.
 Τίς πρέπει νὰ ἐρυθριᾷ, ὦ ἐμβρόντητε λιβελλογράφε; ἡμεῖς, τῶν ὁποίων ὁ
 αἰσχρότερος καὶ ἀθλιέστερος κληρικὸς εἶνε ἀσυγκρίτως εὐσυνειδητότερος

καὶ θεοφοβούμενος τοῦ καλητέρου Ἰησοῦίτου σας, ἦ σεῖς, τῶν ὁποίων τὰ κατὰ καιροὺς ἔντιμα κατορθώματα μετὰ φρίκης μνημονεύει ἡ ἱστορία;

Πλὴν μ' ὄλην τὴν περιήγησίν του εἰς τὴν ἐστίαν τῆς δι' ἐμφυσήσεως χάριτος, τὴν θαυματουργὸν Ρώμην, ἀρκούντως χωλαίνει ὁ εὐγενῆς μας λιβελλογράφος καὶ ὡς πρὸς τὴν Θεολογίαν, καὶ ἐξ αὐτῶν τῶν λεγομένων του ἀποδεικνύεται ὅτι μεθυσμένος θεολογεῖ. Τὸν παρακαλοῦμεν νὰ μᾶς δείξῃ εἰς ποῖον μέρος ὁ Εὐαγγελιστῆς καὶ Θεολόγος Ἰωάννης ἐκφράζεται οὕτω: « Ἔως πότε ὁ Δεσπότης ὁ ἅγιος οὐ κρίνεις καὶ ἐκδικεῖς τὸ αἷμα ἡμῶν ἀπὸ τῶν κατοικούντων τὸν βόρβορον τοῦ Φαραρίου; . . . ἔως πότε ὁ εὐαίσθητος, ὁ ζωηρός, ὁ ρουνεχῆς τῆς μεγάλης Ἀνατολῆς χριστεπώνυμος λαὸς νὰ σᾶς καμαρώνῃ, ὡ πνευματικὴ ἐρημία ἀντιπροσωπευομένη ἀπὸ τὴν Ἀφρικανὴν Ζαχάραν; » Ὁ ἀργυρώνητον κάθαρμα, ἀφοῦ ἀσυστόλως ἐνέπαιζας τὰ ἀνθρώπινα, τολμᾶς νὰ ἐμπαιξῆς ἀφόβως καὶ τὰ θεῖα; Δὲν φοβεῖσαι τὴν ὀργὴν τοῦ Κυρίου, στρεβλοτομῶν καὶ παραμορφῶν τὸν θεῖον αὐτοῦ λόγον; Μὴ λαμβάνῃς τὸν κόπον νὰ ἀποδίδῃς τὰς βλασφημίας καὶ ἀσυνεσίας σου εἰς τὸ φιλάληθες στόμα τοῦ ἐπιστηθίου μαθητοῦ τοῦ Χριστοῦ πρὸς περιφρόνησιν τοῦ ἡμετέρου Κλήρου· ἡμεῖς εἴμεθα εὐχαριστημένοι ἀπὸ τὸν κληρὸν μας, καὶ εἴθε καὶ ὁ ἰδικός σας νὰ ὁμοιάζῃ καθ' ὅλα μὲ αὐτόν. Διότι εὐρέθησαν ἀσυνείδητοὶ τινες καὶ ἄτιμοι Μελέτιοι καὶ Βενιαμῖν καὶ Γεράσιμοι, δὲν εἶνε τοῦτο λόγος ἀποχρῶν νὰ ὑπολάβῃ τις ὄλην τὴν Ἐκκλησίαν ἀπαρτιζομένην ὑπὸ τοιούτων ψωραλέων προβάτων, καθὼς οὐδὲ ἡμεῖς ὑβρίζομεν τὴν Ἐκκλησίαν σας, εἰς ἣν ὡς εἰς ὄχετον συνέρχονται ὅλα αὐτὰ αἱ ἀκαθαρσίαι τῶν ἐθνῶν καὶ εὐρίσκουν περίθαλψιν. Πόσον εὐγνωμονοῦμεν τῶντι εἰς ὑμᾶς, διότι ἐγκολπόνεσθε ὅλα τὰ περιτώματα τῆς κοινότητός μας καὶ ὅλα τὰ καθάρματα τῶν ἀγίων, καὶ οὕτως ἀνθ' ἡμῶν λαμβάνετε τὴν φροντίδα νὰ καθαρίζετε τὸν σῖτον ἀπὸ τὰ ζιζάνια!

Πλὴν, καὶ πάλιν πλοῖα καὶ δίκτυα καὶ ἄγρα οὐδεμία! Πάλιν ἔχομεν αἰσθηματικὰς ἀποστροφὰς καὶ κολακείας πρὸς τὸν χριστεπώνυμον λαὸν τῆς Ἀνατολῆς, ἀνοιγομένας δι' ἐνὸς αἰσθηματικωτάτου καὶ σερεοτύπου Ἀχλαί! καὶ ἐπισφραγιζομένας διὰ σωρείας ἐπιφωνημάτων Εἴθε! γένοιτο! ἀμήν! Ἐν τῇ ἀσυμπλέκτῳ καὶ σχοινοτενεῖ ταύτῃ ἀποστροφῇ, κατ' οὐδὲν ἀπολειπομένη κατὰ τὴν γλαφυρότητα τῶν τριάκοντα ἐξ παρενθέσεων τοῦ Σαγχο-Πάνσα, διαβεβαιοῖ ἡμᾶς ὁ λιβελλογράφος μετὰ τῆς μεγαλητέρας εἰλικρινείας ὅτι πάλλει ἡ καρδία τῆς Δύσεως διὰ τὴν ἀδράνειαν τῶν λαῶν τῆς Ἀνατολῆς, ἀπομακρυνομένων τῆς μεγάλης ἰδέας τῆς Εὐρώπης, καὶ κλαίει ὡς ἄλλος Ἰερεμίας ἐπὶ τῶν παθημάτων τῶν Ὀρθοδόξων, ὅσα ὑποφέρουσιν οὗτοι ἀπὸ τὸν κληρὸν των, ὡς εἰ ὁ βαρὺς ζυγὸς τῆς Ρωμαϊκῆς ἱεροκρατίας νὰ ἦτο φορητότερος τοῦ ἡμετέρου χρηστοῦ ζυγοῦ. Προτείνει δὲ καὶ ἱατρικὸν βάλσαμον εἰς τὰς πληγὰς μας δωρεὰν ἀμισθί, δύο γρόσια τὸ ὅλον ἔξοδον τῆς συνταγῆς, ἡ ἀγορὰ ἐνὸς φυλλαδίου τῆς δύο γροσίων ἀληθείας· καὶ τὸ ἱατρικὸν τοῦτο θὰ ἔμαθε βέβαια ἀπὸ τὸν καλὸν ἱατρο-

χειροῦργον τῶν πνευματικῶν ἀσθενειῶν καὶ ἀρχιστράτηγον τῶν ἀπο-
λωλότων προβάτων, ὡς ἀποκαλεῖ γελοίως πάνυ τὸν ἐξώλη Μελέτιον εἰς
τὴν βιογραφίαν του. Ἄξια δὲ σημειώσεως ἐν τῇ παρατραγῶδι καὶ ἐλεεινῇ
ταύτῃ ἀποστροφῇ εἰσὶν αἱ ἐξῆς φράσεις: ὁ καπνὸς τῶν δακρῶν ἀνα-
βαίνει εἰς τὸν ὑψίστον θρόνον τοῦ Πατοκράτορος — πρὸς Θεὸν (ἀντὶ
πρὸς Θεοῦ!) εὐθαρῶς (ἴσως ἀντὶ τοῦ εὐθαρσῶς) — σκέψις τῆς πλάσιγκος
— παρῆλθεν ὁ μεσαιῶν τῶν ἰδιοτροπιῶν σου — καταχθονικὴ διαλλε-
κτικὴ, κτλ. κτλ. ἅτινα εἰς ναυτιάσιν καταντῶσι τοὺς ἀναγνώστας.

Ἐπεταὶ δὲ τοῦ ὅλου ἔργου μικρά τις ὑποσημείωσις τοῦ χαριτοδότη τοῦ ἐκ-
δότου ἐν εἶδει ὑστερογράφου, ἐν ἧ λέγει ὅτι, ἐπειδὴ οἱ προσωπικοὶ δια-
πληκτισμοὶ ἀπαρέσκουσιν εἰς τὰς ἐκκλησιαστικὰς ἀρχὰς, ἠγαγκάσθησαν
πολλὰ γὰ παραλείψωσι καὶ ἄλλα ὅλως γὰ μετριάσωσιν· ὥστε ὁ καριβα-
ρίαν πάσχων λιβελλογράφος οὗτος ὁμολογεῖ ἀνευθριάστως ὅτι μακρὰν τοῦ
νὰ ὀμιλῆ ἐν πνεύματι μετριότητος, ἐξ ἐναντίας, ἂν δὲν παρενέβαινεν ἡ ἐκ-
κλησιαστικὴ του ἀρχὴ, θὰ ἐξήμει καθ' ἡμῶν τὰ ἐξ ἀμάξης, ὡς γὰ μὴν ἦσαν
τοιαῦτα ὅσα ἐφλυάρησε μέχρι τοῦδε καθ' ἡμῶν. Ἐξ ἀμαθείας δὲ ἀναμι-
γνύων καὶ συγγέων τὰς λέξεις, συμβουλεύει ἡμᾶς παρακατιῶν γὰ ἐγκα-
ταλείψωμεν τὰς βωμολοχίας, ὅ ἐστι μὲ ἄλλας λέξεις μαρτυρεῖ ὁ ἴδιος
ὅτι ὅσα μέχρι τοῦδε ἔγραψεν ἦσαν καθαρὰ βωμολοχίαι καὶ ἐωλοκρασίαι
οἰνοβαροῦς. Τὸ ὅλον δὲ τοῦ ἔργου ἐπισφραγίζει δαιμονίως πάνυ καὶ γλα-
φυρῶς εἰς ἀνθηροτάτην γλῶσσαν γεγραμμένη Συνοπτικὴ βιογραφία τοῦ Σε-
βασμιωτάτου Δράμας Μελετίου, τοῦ ἀρχιστρατήγου τούτου τῶν λογι-
κῶν προβάτων καὶ ἐν ΠΑΡΗΛΙΚΙΑ ΚΕΧΗΡΟΤΟΝΗΚΟΤΟΣ, ὃν ἡ τὴν
ἄμωμον (!) θηρεύουσα Ἀόρατος Πρόνεια ἔθεσε κατάλληλον ποιμενάρ-
χην τοῦ ἀπώλωλος καὶ ἀντιπρόσωπον τῆς ἡσυχίας καὶ εἰρήνης τῆς
πεπτωκείας μελαίνης ψήφου, τὸν παύσαντα τὰ ὀρμητικὰ ἠφαιστία τῶν
ἀνθρωπίνων παθῶν καὶ Ἐνὶ λόγῳ σῴγησαντα . . ἀλλ' ἰλιγγίαισι μετὰ
ναυτιάσεως καταλαμβάνει ἡμᾶς καθόσον προχωροῦμεν! Πρὸς Θεοῦ! πόσοι
τρομεροὶ τραγέλαφοι ἐπὶ τραγελάφων καὶ πληθὺς ἀνορθογραφῶν καὶ σο-
λοικισμῶν! Ἴδου ὅποιά εἰσι συνήθως τὰ ἔργα τῶν Ἰησοῦϊτῶν. Ἐν μόνον
πρᾶγμα ἐξ ὅλης αὐτῆς τῆς ἀκατανοήτου βιογραφίας ἐνοήσαμεν, ὅτι ὁ
Ἱεράρχης Μελέτιος, γέννημα καὶ θρέμμα τῆς εὐφόρου, τερπνῆς καὶ ἀρ-
χαίας νήσου Λέρου, εἶνε αὐτόχροημα Λέρα τῆς Λέρου, καὶ λῶβη καὶ
διαφθορὰ τῶν συγγιγνομένων. Εἴμεθα δὲ εἰς θέσιν γὰ γνωρίζωμεν τὰ κατ'
αὐτὸν πλειότερον τῶν ἐξιπασμένων ἐγκωμιαστῶν του, οἵτινες, περιάγον-
τες αὐτὸν ἐν θριάμβῳ, καυχῶνται ὅτι ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ καταπτύστου
τούτου ἀπατεῶνος προσηλύτισαν ἅπασαν τὴν Ὀρθόδοξον ποιμνὴν, καὶ μυ-
ρία ὅσα προοικονίζονται αἴσια διὰ τὴν πρόοδον τῆς Προπαγάνδας. Ἐπειδὴ
δὲ ἡ μακαρονικὴ καὶ γελοία αὕτη βιογραφία ἰδίως εἰς πολλῶν σχολίων δί-
δει ἀφορμὴν, ἀφίνομεν τὴν ἀνάλυσιν αὐτῆς εἰς ἄλλον δοκιμώτερον κάλα-
μον, γνωρίζοντα λεπτομερέστερον τὸν ἀληθῆ βίον καὶ τὴν διαγωγὴν τοῦ
ἐπονειδίστου τούτου κηφῆνος τῆς κοινωνίας καὶ τῆς Ἐκκλησίας.

Ὡς ἐπισφράγισιν δὲ τῶν μέχρι τοῦδε λεχθέντων καὶ τελειωτικὴν τρόπον
τινὰ ἀπάντησιν εἰς τὰς ἀδολεσχίας καὶ φλυαρίας τῶν Ἰησουϊτικῶν τούτων
περιτριμμάτων, καὶ ἰδίως τῶν περιεχομένων ἐν τῷ ἀναχειρας ἐξαμβλώ-
ματι, τῷ φέροντι τίτλον ἢ ἀλήθεια, καταπαύοντες τὸν λόγον, καταλλήλως
πάνυ ἀνταπαντῶμεν ἅπαξ διὰ παντὸς εἰς τοὺς φλυαροὺς καὶ ἀναλάτους τού-
τους σκανδαλοποιούς διὰ τοῦ ἐξῆς σίχου τοῦ Προφητάνακτος (Ψαλμ. Ἐ. 9.)

« Ὅτι οὐκ ἔστιν ἐν τῷ στόματι αὐτῶν **ΑΛΗΘΕΙΑ**, ἡ καρδία
αὐτῶν ματαία. »

Ἐν Κωνσταντινουπόλει, τῇ 29 Μαρτίου 1862.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

Διανέμεται δωρεάν.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

007000032521